

PUNT DE MIRA

-Els vehicles que circulen pels carrers de la vila, van gairebé sempre a una celeritat superior a la permesa per les lleis; i aquesta transgressió pertorba un principi de llibertat col·lectiva. Per això hem de reprovar el comportament de tals autotomobilistes. Ah, de vagades han de frenar violentament llurs artefactes en arribar a una cruïlla, i potser poques vegades podrien justificar la pressa que ostenten. I és sempre un risc per a la població i per a ells mateixos.

-El servei de recollida d'escombraries funciona, em sembla, bé. Ara, el que no rutlla prou bé és el comportament d'un cert nombre de veïns, en no deixar els recipients de les deixalles en el lloc i hora adients, que no ajuda gens a la normal i regular funció d'aquest servei sanitari; i a més, provoca els escampalls per la via pública, els quals, afegits a les immundícies que hi dipositen els gossos (mai no havia vist un poble amb tants gossos), fa que la fatxa de la vila del baix Montseny no s'assembla pas gaire, diguem, a un jardí...

-En general, Arbúcies, no sap avaluar prou l'existència d'una biblioteca pública. És un punt en contra, ja que, llevat dels estudiants i d'una porció reduïda de gent gran, no utilitza els serveis que ofereix constantment. Els seus 3.500 volums, des de temes infantils i recreatius fins a tractats de filosofia i altres disciplines, passant per la narrativa i la novel·la, són a disposició de tothom, amb un mínim de formalitats, àdhuc, hom pot emportar-se'ls a casa, a préstec gratuït. No són pas molts els pobles de 4000 habitants que tinguin a l'abast, com nosaltres, una munió de llibres, diaris i revistes d'actualitat, cada dia i tan còmodament.

-El professor castellà, a Catalunya, no pot ensenyar res -afirma Mª Aurèlia Capmany- perquè desconeix els camins de la intel·ligència...

Te raó?

J. HORTA I FERRER

POTSER A LA TARDOR...

Fa fred, un fred net i desvetllador; les fulles emmalaltides, voleien dels arbres i les branques mostren agosarades, la seva nuesa.

S'entra llenya a molts portals i els matins tornem a veure l'infant mig ensomniat amb la cartera a la mà i la lliçó apresada anant cap a l'escola.

Als bars han tret les cadires de fora al carrer, i quan travesses la porta de la llar t'acaronen una escalforeta dolça i acollidora. Els estiuejants se n'han anat i els de la Vila ens hi hem retrobat de nou.

Tocatardana, la tardor ens ha arribat xopa d'emmalengiment...La tristor de l'ambient, l'atracció de la llar...fan que la gent s'aplegui més sovint, tot fent petar la xerrada.

Conservo encara el regust de castanyada de "Tots Sants", a prop del caliu humà de l'amistat i de les brases enceses. I és en l'època tardoral quan se situen els meus primers records de l'infantesa, asseguda a l'escon, les galtes enrogides per l'escalfor del foc...

També va ésser pel novembre, ara fa un any, quan va véixer "Perxada". La seva aparició, a la tardor és per a mi una garantia de seguretat (L'estiu em dóna sempre la impressió de provisionalitat i superficialitat).

La tasca de fer una revista, com la de fer qualsevol altra labor comunitària de caire vitalità comporta una sèrie de dificultats, i fins i tot arriba a ésser àrdua a vegades, però sempre és compensada amb escreix per la satisfacció de veure'n el fruit, i perquè a mida que passen els dies va estrenyint els lligams que uneixen l'equip que lluita per aconseguir la mateixa fita.

En una societat encarada a la producció i a la tècnica, ens trobem que cadascú actua isoladament, com si s'haguessin fet un món a mida, i a part, inhibint-se dels problemes i les responsabilitats que li pertoquen com a ciutadans. I és que vivim en comunitat. No ho oblidem! Crec que cadascun podria donar més de si, aportar el seu gra de sorra perquè la Vila, la nostra, s'enriquís mercè a l'esforç de tots, en un treball conjunt. Segurament això faria que ens sentíssim més plenament ciutadans. Donat el desinterès per fer activitats cara al poble de la majoria de la gent es fa difícil pensar que s'emprenguin noves tasques, o que es reprenguin les que s'han deixat a mig camí. Malgrat tot, i acceptant que és un xic de somiatruites, cada any penso, potser a la tardor...

-Maria Teresa-